

ním řízením.« V určené lhůtě došla tolika jediná nabídka Josefa Kotna na 65 K, jemuž také honitba byla pronajata. Naříkaným rozhodnutím byl tento pronájem potvrzen. Zemský správní výbor na základě jednacíh spisů, zejména opětného prohlášení starosty honebního výboru Jana Machka vzal za prokázáno, že sporný pronájem byl v obci řádně uveřejněn a že došla v čas tolika jediná nabídka Josefa Kotna. Ježto tento nájemce převzal i ručení za škody způsobené zvěří a tolika dva členové honebního společenstva s pronájmem tím nebyli srozuměni, neshledal zemský správní výbor dostatečných důvodů, pro které by nájem měl býti zrušen, zejména když se jedná dle názoru honebního výboru o osvědčeného a spolehlivého nájemce.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Stížnost namítá v podstatě neúplnost řízení, ježto prý nebyly provedeny žádné důkazy o tom, že zamýšlený pronájem veřejně byl vyhlášen. Výtka tato jest bez podstaty. Stěžovatel v administrativním řízení po stránce nyní sporné uvedl tolika povšechně, že vyhlášku o usnesené dražbě honitby sám ani neviděl ani o ní nevěděl. Úřady provedly na základě této výtky šetření, v němž starosta honebního výboru Jan Machek opětně prohlásil, že usnesení honebního výboru ze 6. července 1918 o pronájmu honitby ofertním řízením bylo dne 7. července veřejně vyhlášeno písemnou vyhláškou, jmenoval osoby, které vyhlášku na obvyklém místě připevňovaly, a svědky, kteří ji tam četli, prohlášení jeho bylo pak potvrzeno jak členy honebního výboru, tak i starostou obce. Tím byl zjednan zcela bezvadný, a dostatečný podklad, aby žalovaný úřad mohl posouditi, zda veřejná vyhláška o sporném pronájmu skutečně se stala. Výtka neúplnosti provedeného řízení důkazního je tedy bezdůvodna. Rozpor se spisy nebo porušení podstatných forem správního řízení stěžovatel nevytýká. Namítá-li pak stížnost dále, že výpověď starosty honebního výboru Jana Machka nelze dáti víry, poněvadž je proti stěžovateli zaujat, a žádá-li tedy, aby nejvyšší správní soud přezkoumal hodnocení důkazů provedené žalovaným úřadem, dlužno poukázati na to, že dle § 6, odst. 1 zák. o správním soudě skutkovou podstatou, kterou administrativní úřad na základě bezvadně provedeného řízení přijal za pravou, nejvyšší správní soud je vázán a hodnocení provedených důkazů žalovaným úřadem, když nebylo shledáno žádné ze závad uvedených v odst. 2 cit. § 6, musí tedy svému rozhodnutí položit za základ.

Č. 329.

Zabírání bytů: * Nemůže-li místnost obchodní přechodně býti používána jen pro překážku, jejíž odstranění neleží v moci majitele místnosti, nelze ji pokládati za nepoužívanou ve smyslu § 1 č. 7, vztahně § 6 č. 7 nař. o zabír. bytů z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n.

(Nález ze dne 16. února 1920 č. 1100.)

Věc: Jakub Fürth v Benešově proti okresní správě politické v Benešově o zabránění místností.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím městského úřadu v Benešově ze dne 21. října 1919 bylo vysloveno, že se zabírá podle usnesení bytové komise ve smyslu § 6 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. byt o jednom pokoji a kuchyni s přísl. ve dvoře domu čp. 39 v Benešově stěžovateli náležející.

Odpor proti rozhodnutí tomu stěžovatelem podaný zamítnut byl naříkaným výnosem okresní správy politické, jelikož bylo zjištěno, že místnosti zabrané, jichž stěžovatel používal dříve za skladiště obchodní, byly v době zabránění nepoužity (§ 6 č. 7 cit. nař.), ba složen byl v nich i nepotřebný nábytek. Že v místnostech těch nyní po zabránění uloženy jsou opětně látky, nepokládá úřad pro své rozhodnutí za směrodatné.

O stížnosti vytýkající nezákonnost tohoto rozhodnutí i vadnost řízení uvážil nejvyšší správní soud toto:

Naříkané rozhodnutí spočívá na předpokladu, že zabírané místnosti jsou sice dle svého určení obchodními místnostmi, že však nebylo jich v době zabránění používáno a opírá předpoklad ten o zprávu městského úřadu, že v místnostech těch se nalézají nábytek a regály pro zboží, avšak žádné zboží.

Stěžovatel uvedl ve svém odporu, že zabíraných místností používá od r. 1909 stále za skladiště látek a že ho zejména v poslední době došly velké zásoby látek, které nemůže jinde, než ve skladišti tom uložit, a že očekává další zásilky, ve stížnosti pak poukazuje k tomu, že — jak všeobecně známo — výroba látek za války poklesla, a tím nastal nedostatek zboží, pro který nemohl skladiště svého plně využít.

Také zpráva městského úřadu potvrzuje, že stěžovatel při prohlídce místností prohlásil, že do týdne očekává velkou zásilku zboží, kterou musí do zabíraných místností uložit. V době vydání naříkaného rozhodnutí byly také již v místnostech oněch látky uloženy, jak rozhodnutí samo uvádí.

Žalovaný úřad nepřihlédl k těmto okolnostem, vycházejí z názoru, že pro posouzení, je-li místnosti, o něž jde, pokládají za nepoužívané, rozhodno jest jedině, že v době zabránění nebylo jich k účelům obchodním použito.

Názor ten nelze uznati správným.

Dle § 1, č. 7 nař. o zabír. bytů pokládají se tovární, živnostenské a obchodní místnosti za nepoužívané, jsou-li prázdné neb užívá-li se jich toliko k uložení věcí, které majitel může uložit jinde.

Ustanovení to zřejmě má na mysli místnosti, jichž majitel nepoužívá k účelu, jemuž mají sloužiti, ač mu v tom žádná podstatná překážka nebrání. Nemůže-li tedy obchodník místností svých přechodně použít pro překážku, jejíž odstranění neleží v jeho moci, na příklad pro nedostatek zboží, nelze mluvit o nepoužívání místností ve smyslu § 1, č. 7 a § 6, č. 7 cit. nař.

Poněvadž žalovaný úřad, vycházejí v té příčině z mylného právního názoru, nevzal zřetele na shora uvedené okolnosti, pro posouzení věci směrodatné, bylo naříkané rozhodnutí, ježto odporuje zákonu, dle § 7 zákona o správním soudě zrušiti.